mand van je vrienden. Ik hield 't voor mijn plicht om je op de hoogte te brengen van de gebeurtenissen in het vaderland."

„Gebeurtenissen in het vaderland ?"

„Gebeurtenissen die je zeer na aangaan. Wil je een sigaret rooken?"

„Spreek, als 't je belieft."

„Gaarne, maar ga eerst zitten. Luitenant Vidakovitch is op spionnage betrapt en gevangengenomen."

Heinersdorff sprong op, bloedrood in het gezicht, en stootte een wilden kreet van vreugde uit.

De Turk vervolgde rustig :

„Hij is veroordeeld tot achttien jaar celstraf."

Heinersdorff juichte :

„Hoe zal ik je danken Bey ? Er is een gerechtigheid, een onverbiddelijke, eeuwige gerechtigheid, voor den mensch en voor alle volken. Nu wil ik gaarne en rustig sterven."

„Nu begint het leven eerst voor je, mijn waarde," zeide Töschtük. „Ik ben juist hier gekomen om je aan het vaderland terug te geven. Je bent gerehabiliteerd. Je kunt weer 's Keizers rok aantrekken en bij den generalen staf komen. Men zal je met open armen ontvangen, dat weet ik. Je mag wel blijde zijn ; er is veel werk te doen, hard en opwekkend werk."

Heinersdorff hoorde hem zwijgend aan. Zijn stralend gezicht werd ernstig en nadenkend. Hij ging weer zitten en keek strak uit het raam.

Töschtük vroeg een weinig verwonderd :

„Ja, verheug je je daarover heelemaal niet ? Er zal oorlog komen !"

Heinersdorff lachte even :

„Ik ben al in oorlog, Bey."

„Ik begrijp je niet."

Heinersdorff greep in zijn borstzak en reikte zijn vriend de documenten over.

„Dit zijn de mobilisatieplannen van de Warschauer corpsen en de plannen van den vestingdriehoek."

Töschtük wierp een blik in de papieren en stiet een lichten kreet van bewondering uit. Daarna stond hij op en omarmde Heinersdorff.

„Ik wensch u geluk. U heeft prachtig werk gedaan."

Heinersdorrf bloosde onder den lof van den Turk, die voor het eerst uit zijn rustige kalmte geraakte.

„Je vaderland kan trotsch zijn op zijn officieren," zeide Töschtük plechtig.

Heinersdorff antwoordde beklemd :

„Het vaderland heeft niets aan officieren die met gewichtige papieren in het vijandelijk land zitten !"

Regelmatig vertelde hij van de gebeurtenissen der laatste vier en twintig uur. Het gelaat van den Turk werd ernstig en strak.

Toen Heinersdorff geëindigd had, ging Töschtük langzaam door het vertrek, met de armen op den rug gekruist en zijn blik op den grond gericht. Na een poos bleef hij voor zijn vriend staan en zeide nadenkend :

„De positie is niet zonder zwarigheden. Langs directen weg kan je niet meer over de grens, ook niet wanneer ik je een pas kon verschaffen. Daarvoor is het te laat. Langer dan tot vanmiddag zal Anna Hafström de ontdekking niet kunnen tegenhouden."

Heinersdorff knikte.

„Dat is zoo. Ik dacht aan de mogelijkheid een Oostzee-haven te bereiken."

Töschtük schudde het hoofd.

„Je komt daar niet door."

„Wat dan ?" — Töschtük keek Heinersdorff onderzoekend aan.

„Wij moeten ons nu voor alles rekenschap ervan geven dat het niet gaat om jou, maar om de papieren."

„Dat spreekt immers vanzelf," antwoordde Heinersdorff.

„Wanneer je beproeven wilde over Oost-Azië naar Oostenrijk te komen, dan zouden de documenten, naar ik vrees, voor je vaderland geen nut meer hebben.

„Dan vervalt dus de weg over Oost-Azië," zeide Heinersdorff eenvoudig.

„Ik had geen ander antwoord van je verwacht. Hoe denk je over Golubjew? Die vrouw heeft je lief. Met haar hulp vind je gemakkelijk den weg naar Oostenrijk."

„Ik sterf liever," verklaarde Heinersdorff vol tegenzin.

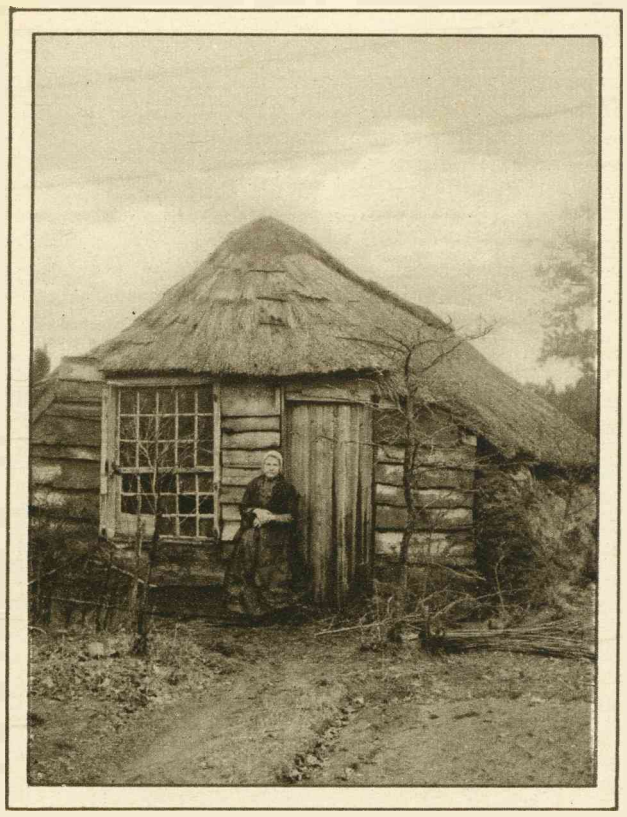
„Ik weet 't, je bent een „Schwärmer," maar, ter wille van het vaderland, zou men gevoelens van ijdelheid kunnen onderdrukken."

„Dat kan ik niet, Bey. Verlang van mij wat je wilt, maar dat kan ik niet."

„Dan moeten wij een anderen uitweg zoeken," antwoordde Töschtük en hernam zijn wandeling door de kamer. Heinersdorff volgde hem met de oogen. De vermoeidheid dreigde hem te overweldigen.

Lunteren. — De „Goudberg".

Lunteren. — De Wed. Hent in „t' Zand" voor haar hut in de duinen.

„Heb je geld bij je ?" vroeg Töschtük plotseling.

„Ja. Vijftig duizend roebel."

„Geef mij dat geld. Ik zal een poging wagen."

Heinersdorff wilde iets vragen.

„Het heeft geen nut er vooraf over te spreken," zeide de Turk. „Ik raad je aan nu te gaan liggen en te slapen. Je bent hier volkomen veilig en ongestoord. Je zult rustige zenuwen noodig hebben."

Heinersdorff gehoorzaamde willoos. Hij strekte zich op den divan uit die in een hoek van de kamer stond en sliep in, terwijl Töschtük een warme deken over hem spreidde. De Turk beschouwde den slapende met een zachte, vaderlijke uitdrukking en verliet daarna met gedempte schreden de kamer.

Heinersdorff droomde van zijn vaderland. Hij ging door het park naar het mausoleum, waarop te lezen stond, door sneeuw en regen half uitgewischt : „ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard." Hij trad de lichte, vriendelijke ruimte binnen, waar de baronnen van Heinersdorff den laatsten slaap sliepen. De tocht woei hem het oude vaandel van Kolin in het gezicht, dat vochtig en kleverig was, als was het in versch bloed gedrenkt. Hij ging van kist tot kist en las de opschriften. Bij de laatste kist in de lange rij bleef hij verwonderd staan. Daar stond : „George Heinersdorff, geboren 10 Februari 1879 te Weenen, gestorven 21 Maart 1914". Hij moest glimlachen. Hoe was dit zoo gekomen ?

Een zachte hand gleed over zijn voorhoofd. Hij opende voorzichtig de oogen en zag Töschtük die vóór hem stond.

„Nu heb je genoeg geslapen," zeide de Turk vriendelijk.

Heinersdorff richtte zich op en vroeg :

„Hoe laat is 't dan ?"

„Zeven uur 's avonds."

„Donnerwetter," riep Heinersdorff en sprong overeind. „Ik geloof dat ik mijn geheele leven nog niet zoo heerlijk geslapen heb als vandaag. Breng je goede berichten ?"

„Jawel," antwoordde Töschtük en lachte met een hellen glans in zijn donkere oogen. „Je kunt morgen vroeg thuis zijn."

Heinersdorff keek hem verbluft aan.

„Ik begrijp je niet."

„Je kunt morgen vroeg thuis zijn."

Heinersdorff schudde hem in blijde opwinding bij de schouders en riep :

„Spreek toch duidelijker !"

Töschtük maakte zich los en antwoordde vroolijk :

„De zaak is zeer eenvoudig. Ik heb een vliegtuig gehuurd."

Heinersdorff jubelde :

„Vertel toch ! Vertel toch !"

„Ik hoorde dat een militaire vlieger uit Grodno hier is."

„Een militaire vlieger ?" vroeg Heinersdorff ongeloovig.

„Ja, een echt-Russische militaire vlieger, de waarde heer luitenant Tschistjakow met zijn mooien tweedekker. De rest volgt vanzelf."

„Ik begrijp er geen woord van."

„Wat valt er niet aan te begrijpen ? Met geld kan je in het heilige Rusland alles koopen. Voor veertig duizend roebel zal die wakkere officier je naar je vaderland brengen. Daarvoor zal je de voldoening hebben van uit Oboz, uit het officieele troepenkwartier, met je documenten in een vliegtuig van het keizerlijk Russische leger op te stijgen !"

Heinersdorff zeide twijfelend :

„Ik geloof dat je mij voor den gek houdt."

Töschtük lachte :

„Ik heb een flink pak en een korten pels voor je meegebracht. In rok kan je toch niet vliegen !"

„'t Is dus werkelijk waar, Bey ?"

„Natuurlijk," antwoordde de Turk kalm. „Eerst eten echter. Je moet wel een verbazenden honger hebben."

„Dien heb ik, zoo is 't."

Terwijl hij at, telde Töschtük het geld voor.

„Hier heb je tienduizend roebel terug. Goedkooper ging het niet. Het geld krijgt de vlieger natuurlijk eerst vlak voor het vertrek. Te elf uur ontmoeten wij elkaar in Oboz."

Heinersdorff zeide lachend :

„Dat vind ik het aardigste van alles, dat ik op een Russischen militairen tweedekker naar huis reis. Mag ik het toestel als aandenken behouden ?"

Lunteren. — De Wed. Hent in „'t Zand" bij de Kolk. (foto's Menz).

(Wordt vervolgd.)